

SZERKESZTŐSÉG:
BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 788.
KÉRŐKÉRT NEM KÜLDÜNK VISSZA
KÁRMENTES LEVELEK FOGADUNK KÉ-
LŐFIZETÉSI DIJ:
Vidékre postán v. helyben lázhoz nordva.
Egy évre . . . 40 kor. | Egy negyedévre 10 kor.
Egy félévre . . . 20 kor. | Egy hónapra 5 kor 00 Ht.
Külföldre: 3 lóra Németországba 18 korona.
Francia-, Orosz-, Török-, Görög-, Spa-
nyolországokba, Svájc-, Románia- és Szarab-
Vámszék és oroszországi, melyek a postaszek-
szécshez tartoznak, negyedsége 16 korona.
Egy szám ára 12 fill.

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR
szerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY
szépirodalmi főszerkesztő.

A KIADÓHIVATAL.
BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 706.
HIRDETÉSEK ÉS NYILTTÉRBE VALÓ
KÖZLEMÉNYEK FELVÉTELE KIADÓHIVATAL
Főosztályában fogadják: Jahn F. József
& Cie. 31. Bis. Faub. Montmartre.
Londonban főigazgató: Telegdi József
11. Bloomsbury square.
Frankfurtban a. M.: Németországi királyi
vezetőképviselő: Daube G. L. és Társa,
Waldenstr. 10.
Párizsban: Danneberg L. I., Kumpfgasse Nr. 7
Düsseldorfban: W. W. W. Nr. 6-8.
Hamburgban és Vögel: I. Walfischgasse 10
Moskva: Pustovkova St. 2.
Oppeln: A. Schenckel Nr. 2.
Schlesien: H. Wollstein Nr. 14.
Kölnben: Orell, Füssli & Co.
és valamennyi hírdetési iroda.

Ma számunk főbb közleményei:
Vezető cikk: A császár.
Szent a béke!
Országgyűlés.
A nagy küzdelem.
A forrongó Horvátország.
Az udvari bál.
A Szent-Isztván-társulat nagygyűlése.
A Balkán eseményei.
Gróf Károlyi Gyula emlékvessénye.
Az új autómom vámtarifája kritikája.
Terméskészítők.
Társaságok: Virágok közt. Irta: Baáry Elemér.

A császár.

(Sz.) A magyar nemzet néha-napján részestül abban a szerencsében, hogy vendégül tisztelettel egy hatalmas uralkodót. Egy, már magas koránál fogva is Európászerte tiszteletben álló koronás potentátót. Esztendőkint ellátogat hozzánk pár napra, sőt néha egy egész hétre.

Ezt a hatalmas fejedelmet valahányszor ellátogat hozzánk, körülveszi a nép hódolata és ahol megjelenik, üdvözlésére fölharisan az ő himnusza. Ez rendén is van. Minden államban úgy van, hogy ha egy uralkodó ott vendéggé megjelenik, tiszteletére a katonai zenekarok eljátszják az ő himnuszt, mely legfőbb esztelen az illető uralkodó nemzetének és országának is himnusza. És minden államban ilyen alkalommal fölhangzik azután rá nyomban a vendéglátó nemzet és uralkodó himnusza is. A vendéglátó nemzet és az idegen uralkodó kölcsönös lelkességgel hallgatják így ezt a kölcsönös zenei hódolatot.

Nálunk azonban nem így van. Vendégünket, aki nem más, mint az Európászerte tiszteletben álló osztrák császár, minden ünnepies megjelenésnél a császár himnuszával, a Gotterhaltéval üdvözljük. De sohase halljuk, hogy ezt követné a magyar király himnusza.

Hol marad a magyar király himnusza? De hol van a magyar király maga is? A császárt látjuk. A hatalmas potentátót. A birodalom urát. A vendég-fejedelmet. De a magyar királyt nem látjuk. Teljesen eltűnik a Gotterhalté hódolatos muzsikája által keltett csodálatos zavarban s ott áll előttünk császári minőségében és alakjában, fogadván az osztrák császárt megillető zenei hódolatot.

Nem tréfa ez, kérem. Komoly dolog. Sőt nekünk, magyaroknak szerzőlt szomorú is. Szeretnők látni a magyar királyt. Hogy körülvegyük nemzeti rajongással. Nemzeti hódolatot.

Az Egyetértés tárczája.

Virágok közt.

Az Egyetértés eredeti tárczája.
Irta: Baáry Elemér.
— Margit?! — Margit!
— Itt vagyok!
— Üde leánykacagás esengett le a hegy-cromról és nyomban egy labda repült el Filó feje fölött.
— Mit akar? . . . Hangzott a magasból és most egy esomó virág hullott az utra. Szálka, keringve szóródott el, egy pár vadrózsa azonban a férfi lába elé hullott és ő óvatosan vette föl az egyiket.
— Elteszi? Nevetett a leány, tölelért esárná a kezéből, hogy jobban lejusson a hang. Filó a fejével intett és ő is a tenyerei között kiabálta fel:
— Margit, jöjjön velem, pompás kis utat találhat az erdőben.
— Hátja ellop!
— A férfi nevetett.
— Maga nagy ördög Margit. Pedig most komolyan szeretnék beszélni.
— Jézus, papot is vesznék?!
— Esküvőhöz?
— Oh dehogyan! Azt hittem, hogy gyónni akar. Hisz oly ünnepléses, mintha végrendeletet írná. De tudja-e, hogy a szél a tor-komba fut?
— Eppen azért — kiáltotta Filó — jöjjön le, én az áronál várom.
— És átmenj?
— Filó gyorsan elfordult.
— Csakugyan messze mentem — gondolta és sietve kanyarodott el a hegy mögé, hol a leányra várt.
Margit pedig notázva és nevetve, könnyű lépésekkel futott le a hegyről. Széles kalapját a szalagjánal fogva libegtette maga után és néha hangosan kiáltotta el a széles úr-ben: Ernő! Ernő!

lattal. Nem oktalan udvari etikettes formák, hanem szívünk őszinte ér-zései szerint. A magyar királyt, aki-ben megtestesül az ezredéves magyar alkotmány. A magyar királyt, a ki legelső magyar ember. A királyt, a ki képviseli a magyar korona szent és főséges fogalmát. A királyt, a kinek hűséges alattvalói vagyunk és aka-runk lenni. A királyt, a kivel egyesül a nemzet minden gondolata, vágya, törekvése. A királyt, a kinek össze-füzdik a nemzeti mult minden di-csősége, jövőjének minden remé-nysége. A királyt, a ki első lévén közlünk, legjobban érzi örömeinket is, bajainkat is.

Nem látjuk csak a császárt. Mindig csak a császárt. A ki lehet nekünk vendégünk, a ki megillette a gotterhaltés zenei hódolat; de a mi szí-vünk a király után vágyódik.

A képviselőházban tegnap egy kép-viselő ezt kiáltotta közbe a vita za-jába:
— Nincs magyar király!

A képviselőház érdemes elnöke ezért az illető képviselőt rendreuta-sította:
Van magyar király.
Nehéz, emésztő keserűség a szí-vünkben. Nehéz, emésztő gondolat az elménkben. Mert egyre-másra tola-kodik elénk a kérdés: Hát hol van a magyar király? Miért császár, mikor király lehetne köztünk? És miért akar mindenáron császár lenni ott, a hol a császár idegen? Csak vendég?

A hyperloyalitás, mely nem válogat, mert szolgáló ösztönök vezetik, nem törődik ezekkel a kérdésekkel. A hyperloyalitás hajlong, hízlekedik és hazudik. A hyperloyalitás nem törődik a nemzeti fellegassokkal, a tör-ténelmi események tanulságaival, egy ezer esztendő nemzeti önértékének büszkeségével, a nemzet megalázásá-ival, az alkotmány sérelmével. Ősi jogok csorbulásával. Nem törődik azzal, hogy irtozatos nagy különbség van a császár és a király közt. A hyper-loyalitás csak hajlong, hízlekedik és hazudik.

Megvetjük ezt az undok tulajdon-ságot. Beszélünk nyíltan, őszintén.
Az a mi tegnap a dunai ünnepen történt, kegyetlenül fölháborító. Egy ünnepen, mely tisztán társadalmi jel-legű volt, melyet ilyennek deklarált előbb a képviselőház elnöke, utóbb a miniszterelnök, melynek nem volt semmiféle katonai karaktere, föllázi-tották az ország minden részéből összeraklamozott magyar népet a

Gotterhaltéval. A katonai zenekar egy monitor fedélzetéről ezzel a gyűlöle-tes, fölháborító nóttával nyitotta meg az ünnepet. Ha nem lett volna ennek az ünnepek más százele boszont és megbotránkozó gyarlósága: egy-magában ez a megnyitói tönkreslá-nyította volna az egészét.

Kinek kellett ez a nóta a teg-napi ünnepen? Ki rendelte meg? Mi szükség volt arra, hogy a társadalmi ünnepen, melyet magyar humanitárius célok javára rendeztek, s melyen az összecsendített nép mulatni akart: a magyar nemzetet megbotránkoztassák? Mi szükség volt arra, hogy az ide-seregelt külföldiek álmétkodással hallják a Gotterhalte hangjára föllá-madt megbotránkozó zúgó viharzár-sát? Miért kellett ezek előtt a kül-földiek előtt megaláznia a magyar nemzetet? Mert gondolkozóba esvén a jelenség fölött, csak kétféle fogal-mat alkothattak maguknak. Vagy azt, hogy a Gotterhalte, amit ők osztrák császári himnusznak ismernek, a mi himnusznak is és így Magyarország csakugyan nem egyéb, mint egy osztrák tartomány. Vagy azt, hogy hallván a megbotránkozó viharát, fölnyilik előttük a magyar nemzet és az uralkodó közt lévő viszony khaotikus világa.

Nem vádolhatjuk és nem is vádoljuk se a rendezőiséget, se a minisz-tereket, se a monitor-parancsnokot, se a katonai zenekart. Ezek mind egyfel-sőbb nyomás, egy felsőbb akarat és pa-rancs előtt hajoltak meg. A hyperloyal-itás ösztönével. De hát hol fészkel az a felsőbb akarat? Ne találgassuk so-káig? Ott fészkel, a hol minden aka-lommal és minden áron csak a császári hatalmat figyekeznek érvénye-síteni Magyarországon. Ott, a hol be-szélnek a sötét málra ráteritendő le-peről, de ezt a lejtőt mindig lerón-czigálják, hogy ország-világ előtt ott álljon a magyar nemzeti élet és a magyar állami helyzet szörnyű silány-sága. Ott, a hol arra törekednek, hogy a magyar király csak fikció legyen, a császár azonban a fikció fölött uralkodó hatalom.

Itt van a magyar nemzeti élet irto-zatos bökkéje! Itt van a magyar nemzet legégetőbb seba, a magyar ál-lam rémséges örvénye.
Ezt a sebet csak a magyar király gyógyíthatja meg. Ezt az örvényt csak a magyar király tetteheti be. De e végből az kell, hogy az uralkodó Ma-gyarországon magyar király és ne osz-trák császár legyen.

A nemzet ám az örvény szélén is észreteríthet. Az örökös ingerlésnek végzetes következményei lehetnek. Mi visszarettenünk ezekről a következményektől. De az események logiká-jával császárok sem birkózhatnak meg. A császár előidézheti az ily ese-ményeket, — a király eljéhet veteli az ily eseményeknek.

Szent a béke!

— A kormány és pártja.

A kormányt ugynevezett „egység” ismét sikerült valahogy összefoizni. Gróf Tisza István, a kiról tudvalevőleg azt újá-golták, hogy lép a pártból, ma hasonló esztelenség, mint tegnap báró Feilitzsch: nyilatkozott. Még pedig azt nyilatkozta, a mit mi róla már e téves hírre megjegyez-tünk, hogy i. i. esztendőben sincs otthagyni azt a pártot, ahol ő még vezérserepet var. Ha nem is ezekkel a szavakkal mondja, a mit mond, az értelme nyilvánvalóan ez. Különbben itt van a nyilatkozata egészen:

Egyes lapoknak személyemre vonatkozó hírei-vel szemben annak kijelentésére szorítkozom, hogy tegnap a miniszterelnök ural kizárólag a báró Feilitzsch-féle incidensnek olyan elinté-zése érdekében beszéltem, amely a pártgye-lem s a véleményszabadság szempontjaira egy-aránt tekintettel legyen s a párt minden tagja által megnyugvással legyen elfogadható. Az ügy megoldása előzetes hozzájárulással jött létre, azzal egyetérték s eszem ágában sincs e miatt a pártból kilépni.

Szóval ő i. i. behatarta a vilárlátat, mint ahogy báró Feilitzsch tette, amár mind-a-kettőnek heves szóváltása volt a miniszter-elnökkel. Ez tény. Tettek pedig bizonyára nem a Széll Kálmán kedvéért, aki elég kur-tán hánt velük, hanem azért, hogy a maguk jövőjő politikai aspirációját egy momentán kellemetlenségért ne veszélyeztessék. Külö-nösen gróf Tiszára áll ez, aki — világos — nem a miniszterelnököt kímélte, hanem saját magát, nem akarván diszkreditálni be-cses enjét egy feltűnő kivonással a korona előtt.

Igen, a korona. Odafigyel most mindenki és onnan várja maga a passzív rezisztáló kormányt a s lehetetlen helyzetből kive-zelő utamat.

Hosszadalmas kombinálja ma éppen egy kormányparti könyvnyomatos a királynak ebbeli szerepét, irván a következőket:

(Pol. Ért.) Parlamenti körökben a mai nap-on leginkább az a kérdés foglalkoztatta a ke-dyeket, résztesz e a király valamelyes módon a parlamenti helyzet megoldására irá-nyuló akcióban. Az ellenzéki pártok nagyon remélik, hogy a király a parlamenti tényezők-kei közvetlen érintkezésben fogja magát a helyzet felől informálni. Ezzel szemben kor-mányparti beavatott körökben azt hiszik, hogy a király a parlamenti vezetőkkel nem fogja ma-gához hívatni, mert a helyzet kritikuss voltának egészen szembeállító okai vannak s egy csüppset sem kérdéses az, mi okozta az ex-lek kormányzást így

annak megszűnése is tisztán azon mulik, fel-hagy-e az ellenzék azzal az obstrukcióval, a melylyel ezt az állapotot előidézte. (!) Itt te-hát differenciálnak, vagy félreírésnek elozla-tásáról nem lehet szó, s a dolgokról ő felsége ugy is kellően informálva van. (?) A kormány ebben a kérdésben már csak azért sem en-gedhet; (!) mert nem adhat precedens arra, hogy normális körülmények között is a kisebbség illuzoriussá tehesse a többség akaratá-nak megnyilatkozását és ráerőszakolja (!) a kisebbségben levő ellenzék a maga politikáját a többségre. A legényegesebb parla-mentum elv az, a mely most kockán forog s a kormánynak kötelessége azt megvédelmezni a legvégsőig is. (!) Ily körülmények közt kor-mányparti körök nézete szerint nincs semmi czéjja és alapja annak, hogy ő felsége a parla-mentum pártokkal közvetlen érintkezésbe lépjen. Ha a parlamentarizmus kiesapott alkotmányos medréből, ennek önmagától kell visszatérődnie.

Hát ez persze jórészt üres beszéd s leg-feljebb csak egy megjegyzésre érdemes. Arra nézve tudnunk, hogy mi idézte elő az ex-leket, ez a könyvnyomatos egészen hiven a kormányt egybe-örgelemhez úgy tűn-teti fel a dolgok megint és utíg, hogy: az obstrukció idézte elő. Pedig ugyan mi volt előbb: obstrukció-e, vagy katonai javaslat? Az erendő bűnből származtak a könyv-szerző következmények, ez csak kétség-telen.

De mindezek dacára oh utjongj szegény magyar nép s bár rámenjen az utolsó pá-rnád is a katonai terhekre, örvendj és köszönd meg a legujabb vívmányt, amivel boldogí-tanak!

Mert ismét vívmányt gyanúdnak be, — az igaz, hogy nem merék valami feltűnően — olyasvalamit, aminek líkacznny értéke sincs. Eldugva, néhány sorban tudatják egy felhívatalos ügyében, hogy az olyan magyar ezredékek, a melyek esetleg a ma-gyar szent korona területén kívül állomásoknak amellyeknek a legénységük magyar földről kerül oda, megengedik (nagy kegyesen) hogy színtén ünneppal legyen Szent István napja. Hogy a magyar legény — ha a hadnagy urnak úgy tetszik — azzap szinten szabad legyen, mint otthon, ha ugyan parádéra ki nem rendelik.

Ez hát a „nagy” vívmány, a mit kieszlel-tek számunkra. Szép kis vívmány. Aljjon elő igaz ember, a ki annak veszi és megadja érte és kivanja egyáltalában, hogy több ka-tonát vegyünk a nyakunkba!

A forrongó Horvátország.

Most már majdnem minden illetékes fak-tor nyilatkozott a horvátországi állapotokról. Elmondták mi történik odálen s rámutattak a veszedelmes forrongás okaira.

Kezdte a sort Széll Kálmán. Az ekstrak-tuma azoknak, a miket hosszú lére eresztve mondott el:

— Csak tünetek vannak, de nincs vesze-delem. Időleges nyugtalanság, amely utcazi demonstrációkban, ablakbeverésekben nyilvánul. Ez is szűnőfélben van. S gondosko-

— De menjen, menjen hát!
— És maga?
— Én még — virágot szedek.
Visszafordult és villámgyorsan suhant el a fák között. Filó szomorúan nézett utána. Várt még egy darabig, aztán lassan, lehaj-tott fővel indult előre, mint a kire súlyos teher nehezdedt.

Margit pedig szélsébesen csapott át egy kis rejtékura és mikor már bent volt az erdő szívében, hangos sirással omolt egy óreg fa alá. Átfogta a mohos törzset és hangosan, szívdobogva, szinte remülten sirt mint a gyermek, a kit megjezstettek.

Fejét a két karja közé fogva sirt, zokog-tott tehetetlen fájdalommal, a mig lecu-szott a füre és ott zokogott a puha, nedves földön.
— Istenem, Istenem . . . hát csak ennyi volt? Csak éppen ennyi? És most végez-tünk vele?
El nem bírta állítani heves zokogását, a mig csak líju ereje bírta ezt a szenvedést, mely azután magától is engedett. Halkab-ban, mind halkabban sirt, mintha láthatatlan kezek simogatták volna s aztán nehézsóhaj-tással emelkedett föl.
A délután legszebb ideje volt. Teljes fényben süttő a nap, mintha Isten szemé nezné a nyárnak ébredését. A virágok tarkán pompáztak körös-körül és szerelmelő ittas lepkek lanyhán szálltak át fölöttük. A méhek pezi szárnyaikat kitarva szinte a napba akartak repülni és Margit mégis fátyosán huzódott össze.
Kisirt zemei fátyolok voltak és az iz-galmólól kimerítve csüggedten indult el az uton . . .

Unalmas fák és bágyadt virágok közt haladt el; ezira bogarak között, melyek ez-el és irány nélkül röpdöstek itt, Bántó egyfor-maság, széles unalom űlt a levelekben. A napfény nyomott volt, az árnyék hideg. És Margit — mintha elátkozott erdőből ment volna ki — a könyörtelen élet felé . . .
— Ez hát nem is tette és most . . . Ép-pen itt az útszennaidó!
— Fussunk, Ernő és kiáltson egy hallatit, hogy mi is jövünk.
— És mikor látta, hogy a férfi nem mozdul, türelmetlenül ütötte össze a kezeit.

Igaz barátja vagyok a magyar állammal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Nos, az örömi végre elérkezett ehhez...

Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Az elnököt nem elzárja... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Az elnököt nem elzárja... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Az elnököt nem elzárja... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Az elnököt nem elzárja... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

Az elnököt nem elzárja... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

ORSZÁGGYÜLÉS.

A tegnapi Duna-ünnepély egyik szerencsés eseményeként... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

A tegnapi Duna-ünnepély egyik szerencsés eseményeként... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

A tegnapi Duna-ünnepély egyik szerencsés eseményeként... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

A tegnapi Duna-ünnepély egyik szerencsés eseményeként... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

A tegnapi Duna-ünnepély egyik szerencsés eseményeként... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal... Széll Kálmán: Megvezetést és egyúttal...

A képviselőház ülése május 14-én.

Elnök: Gróf Apponyi Albert. A kormány részéről jelen vannak: Széll Kálmán, Lukács László, Lang Lajos, Darányi Ignác és Cseh Ervin.

Barabás Béla: Hóher-himnusz! Hollo Lajos: Napirend előtt szót tesz, hogy idegenek és a nagy magyar közönség jelenlétében...

Barabás Béla: Hóher-himnusz! Hollo Lajos: Napirend előtt szót tesz, hogy idegenek és a nagy magyar közönség jelenlétében...

Barabás Béla: Hóher-himnusz! Hollo Lajos: Napirend előtt szót tesz, hogy idegenek és a nagy magyar közönség jelenlétében...

Barabás Béla: Hóher-himnusz! Hollo Lajos: Napirend előtt szót tesz, hogy idegenek és a nagy magyar közönség jelenlétében...

Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány... Amikor a magyar kormány...

